

BIÊN DỊCH

Việt Khương - Thế Lâm - Minh Trâm
Bảo Trâm - Hồng Anh - Nhã Viện

- Hãy mua sách in hợp pháp để ủng hộ các Đơn vị xuất bản và các Tác giả.

BÌA 4

Thái độ là tài sản nhỏ nhưng lại tạo nên sự khác biệt lớn.

- Winston Churchill

Thiên tài chỉ có một phần trăm là bẩm sinh và chín mươi chín phần trăm còn lại là mồ hôi nước mắt.

- Thomas Alva Edison

Tôi tin rằng trong mỗi con người đều có một thiên tài ngụy trị. Và chính việc chấp nhận hay bác bỏ chân lý này sẽ dẫn dắt họ đi đến đỉnh cao của sự thông thái hay mãi mãi là kẻ tầm thường.

- Maxwell Winston Stone

LỜI GIỚI THIỆU

Cuộc sống của con người, dù ở thời đại nào, cũng đều xoay quanh một số vấn đề chính yếu. Những vấn đề quan trọng và phổ quát ấy sẽ được khám phá và tái khám phá theo những cách khác nhau qua mỗi thời đại.

Với *Dám chấp nhận*, tác giả Ernie Carwile đã giới thiệu ba phạm trù quan trọng liên quan đến sự thành bại của mỗi người trong cuộc sống, đó là: **thái độ**, **sự kiên trì** và **tinh thần chấp nhận bản thân**. Thường thức những câu chuyện đầy thú vị của ông và những câu danh ngôn bất hủ ông sưu tầm được, chúng ta sẽ nhận ra những thông điệp đầy giá trị:

- **Dám chấp nhận:** Mở ra một chân lý cơ bản của cuộc sống, nêu lên tầm quan trọng của ý thức chấp nhận bản thân. Bằng cách gạt bỏ mọi nghi ngờ đối với bản thân, chúng ta sẽ chiến thắng được những thành kiến cố hữu đầy sai lầm và làm nổi bật con người cao quý mà Tạo hóa đã ban tặng cho chúng ta.
- **Đánh thức thái độ:** Phần này giúp chúng ta nhận thức rằng cách ta nhìn nhận vấn đề quan trọng hơn những gì chúng ta gặp phải. Nghĩa là thái độ mà chúng ta cư xử trong cuộc đời tạo nên phần lớn thực tế mà chúng ta đang sống.
- **Sự kiên trì:** Đây là một điều quá quen thuộc khi luôn được nhắc đến như một yếu tố không thể thiếu của thành công; nhưng đó cũng là tấm màn huyền bí, với bao điều bí ẩn còn cất giữ bên trong. Quan trọng hơn hết, chủ đề này sẽ cho chúng ta biết được thế nào là “*Nghệ thuật thất bại để vươn đến thành công*”.

Quyển sách này như một sự xâu chuỗi những yếu tố căn bản giúp con người sống vui và sống hạnh phúc. Chúng ta có thể xem mỗi yếu tố vừa là một quá trình chuyển tiếp cho nhau đồng thời cũng vừa là sự kết nối, đan cài vào nhau, tạo thành con thuyền vững chắc đưa ta đến những bến bờ khát vọng...

- *First News*

DÁM CHẤP NHẬN

CHUYỆN THẦN KỲ CỦA CHÚNG TA

Bạn có bao giờ mơ mình tìm thấy một chiếc bình cổ từ xa xưa bị sóng đánh dạt vào bờ biển, chờ bạn chạm tay vào để một vị thần hiện ra ban cho bạn ba điều ước?

Bạn đừng cho rằng đó chỉ là câu chuyện cổ tích hay thần thoại, là một mơ ước không thể xảy ra trong cuộc đời. Chỉ cần thay đổi một chút tình tiết là câu chuyện ấy hoàn toàn có thể thành hiện thực và phù hợp với bất cứ ai.

Hãy cùng tôi để trí tưởng tượng bay xa: Khi mở nắp chiếc bình, một vị thần sẽ xuất hiện. Nhưng thay vì ban cho bạn ba điều ước như trong thần thoại thì vị thần tuyên bố sẽ trao cho bạn chiếc chìa khóa mở ra cánh cửa đi đến tất cả những giấc mơ của bạn – từng giấc mơ một. Nhưng kèm theo đó là một điều kiện: bạn sẽ phải chấp nhận bản thân, cả mặt tốt cũng như mặt xấu của mình, nghĩa là chấp nhận những gì mà Tạo hóa đã cố tình đặt vào con người bạn.

Bây giờ, có lẽ đa số các bạn đều cảm thấy bối rối với điều kiện oái oăm đó. Bạn sẽ thực hiện theo yêu cầu của vị thần để nhận chiếc chìa khóa bí mật từ tay ông ta? Nhưng bạn có sẵn lòng học cách trân trọng bản thân, kể cả những phần mà bạn ghét nhất?

Chúng ta dễ dàng nhận ra một điều là cho dù có tài năng, thông minh, xinh đẹp, rộng lượng và đầy lòng trắc ẩn đến thế nào đi nữa thì trong lòng ta vẫn luôn tồn tại một niềm tin cố hữu rằng mình chưa hoàn hảo. Thế nên, lúc nào ta cũng cảm thấy mình thật kém cỏi và không bao giờ chịu hài lòng với những gì mình có. Và nhiều người vẫn luôn cố gắng phủ nhận chính bản thân mình để khoác lên người những chiếc mặt nạ, cố đạt được thành công bằng mọi giá nhằm che đậy cảm giác không hài lòng của mình. Chúng ta lừa phỉnh bản thân bằng rượu và ma túy; chúng ta ăn thật nhiều để làm xao lãng đầu óc hoặc có khi chẳng ăn gì cả vì một mong muốn rất đỗi tầm thường là trở nên thon thả và xinh đẹp hơn. Chúng ta dồn ép bản thân vượt quá xa giới hạn chịu đựng, tất cả chỉ vì những định kiến lúc nào cũng ám ảnh tâm trí: chúng ta chưa hoàn hảo, chưa đủ đầy.

Như một mẫu vật thí nghiệm nằm dưới kính hiển vi, giờ đây chúng ta đang nhìn vào vấn đề này một cách cận kề, toàn diện.

Trong một thế giới đang tìm mọi cách để bóp méo bản chất của bạn, cố gắng giữ vững bản thân mình không bị biến đổi nghĩa là bạn đã dẫn thân vào cuộc chiến khó khăn nhất mà con người đang phải đương đầu.

- E. E. Cummings

First News
Always Innovative & Inspiring

ThuVienOnline

Điều bí mật

Truyền thuyết cổ của người Hindu kể lại rằng, ngày xưa tất cả con người đều có một quyền năng hết sức to lớn, nhưng họ quá lạm dụng sức mạnh của mình đến nỗi Brahma, vị thần tối cao, quyết định tước bỏ toàn bộ quyền năng Tạo hóa đã ban cho họ. Tuy nhiên, lúc này, có một vấn đề khó khăn nảy sinh: làm thế nào tìm ra nơi thích hợp để giấu phần quyền năng ấy đi?

Brahma liền triệu tập tất cả các vị thần tối cao trong một hội nghị để xem xét vấn đề này. Giải pháp đầu tiên của họ là: *“Chúng ta sẽ giấu quyền năng của con người trên đỉnh của ngọn núi cao nhất thế giới”*. Nhưng Brahma không đồng ý, bởi vì sớm hay muộn thế nào con người cũng nghĩ ra cách trèo lên đỉnh núi ấy và tìm ra nó.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng hơn, họ lại đề nghị: *“Chúng ta sẽ giấu quyền năng của con người ở nơi sâu nhất, khó tới nhất giữa lòng đại dương bao la”*. Nhưng Brahma cũng không chấp nhận, bởi vì một ngày nào đó con người sẽ chế tạo được các phương tiện kỹ thuật tối tân có thể giúp họ thám hiểm cả những nơi tận cùng của thế giới.

Cuối cùng, sau nhiều tranh cãi, các vị thần tối cao đành lắc đầu: *“Chúng ta không biết nên giấu nó vào đâu, bởi vì dường như ở bất cứ nơi nào trên trái đất này con người đều có thể tìm ra được”*.

Đắc đo khá lâu, cuối cùng Brahma tuyên bố: *“Ta biết phải giấu quyền năng của họ vào đâu rồi, ở một nơi họ sẽ không bao giờ nghĩ tới... Chúng ta hãy giấu nó ngay trong chính bản thân họ!”*.

Và kể từ đó, con người vẫn không ngừng đi khắp nơi trên thế gian, họ trèo lên những ngọn núi cao nhất, thám hiểm cả đáy đại dương, họ lật tung tất cả mọi thứ để tìm kiếm cái gọi là “quyền năng”. Tất nhiên, nó vẫn nằm ngay đó, nơi con người không bao giờ ngờ tới: trong bản thân họ!

Trong quá trình hoàn thiện bản thân, sẽ có lúc con người đạt đến nhận thức rằng đố kỵ đồng nghĩa với ngu dốt, bắt chước đồng nghĩa với tự sát. Và vì thế, họ phải học cách tự dẫn dắt bản thân để trở nên tốt hoặc xấu hơn.

- **Ralph Waldo Emerson**
(1803 – 1982)

First News
Always Innovative & Inspiring

ThuVienOnline

Sự hóa giải

Có lần, tôi được mời tham dự và phát biểu tại buổi lễ nhậm chức của các mục sư mới. Tất nhiên, tôi muốn bài phát biểu của mình phải thật sâu sắc, nhưng tôi lại không biết nên mở đầu bằng điều gì cho ấn tượng. Khi tôi thổ lộ sự khó khăn của mình với một người bạn cũng từng là mục sư, anh ấy đã gợi ý tôi nên bắt đầu từ những trở ngại mà một giáo sĩ cần vượt qua.

Lời khuyên của anh ấy thật chí lý.

Tại buổi lễ, tôi bắt đầu:

- Cùng với vai trò của một mục sư, luôn luôn tồn tại ba niềm tin ngầm mâu thuẫn lẫn nhau trong bản thân mà các bạn cần phải điều hòa nhằm hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình. Thứ nhất là niềm tin về những điều *người khác* nghĩ một mục sư nên làm. Thứ hai là niềm tin về những điều *bạn nghĩ* một mục sư nên làm. Và thứ ba là niềm tin về những điều mà bạn nghĩ *mình trong vai trò của một con người nên làm* hay nói cách khác, bạn nghĩ mình thực sự là ai.

Sau buổi lễ, một vị mục sư trẻ đến gặp tôi. Với đôi mắt ngấn nước, anh ta nói khẽ:

- Những gì ông nói thật đúng với nỗi day dứt của tôi bấy lâu.

Tôi nắm chặt bàn tay anh trong sự sẻ chia chân thành. Có lẽ, anh ấy không biết rằng ngay chính tôi cũng chưa bao giờ hóa giải được những mâu thuẫn nội tại của bản thân và vì thế chưa bao giờ tôi cảm thấy thoải mái với vai trò mục sư của mình.

Tồn tại đúng với bản thể và phát triển thành con người đúng với năng lực là thành quả mỹ mãn của một đời người.

- Baruch Spinoza
(1632 – 1677)

Bông hoa nhỏ

Nụ hoa hé nở
Cánh khoe dịu dàng
Màu hoa rực rỡ
Như một giấc mơ.

Vẻ đẹp hoang sơ
Vươn lên mạnh mẽ
Không chịu uốn mình
Theo chiều sai lệch.

Dẫu đời đổi khác
Hoa vẫn vươn mình
Không hề trái ngược
Lung linh, lung linh.

Sắc thắm cánh hồng
Chẳng ai đổi được
Sinh ra đã biết
Vươn lên, vươn lên.

*

Sao ta sinh ra
Thông minh mạnh mẽ
Lại thành thấp bé
Sống đời hư vô?

- Ernie Carwile

Chấp nhận không có nghĩa là cam chịu, cố thủ trong một hàng rào cách biệt với tất cả mọi thứ. Chấp nhận là mở rộng tâm hồn, biết đón lấy những thay đổi khi cần thiết để không ngừng đổi mới bản thân, trau dồi nhân cách.

- Ernie Carwile

Làm một bông hoa

Trước cuộc đời, bạn vẫn còn đang băn khoăn chưa biết phải chọn con đường nào là đúng đắn để đặt chân đi tiếp cuộc hành trình của mình. Mọi người xung quanh thuyết phục bạn theo những lựa chọn khác nhau. Bạn cảm thấy thật sự hoang mang, vì bạn biết rằng mình chỉ có thể bước đi một lần qua cuộc đời này.

Khi đó, bạn hãy nghĩ đến cuộc sống của một bông hoa cùng sự phát triển của nó. Bông hoa không hề uốn mình hay thay đổi chỉ để đáp ứng lại mong muốn của người khác. Nó sống và lớn lên đúng với bản chất tự nhiên vốn có. Tự trong bản thân bông hoa đã ẩn chứa một vẻ hoàn mỹ riêng, do đó nó không ngừng hoàn thiện mình từ cốt lõi bên trong để khoe sắc theo cách riêng của mình.

Một hạt giống hoàn hảo đã tiềm ẩn một bông hoa hoàn hảo, và ngày cánh hoa bung nở chỉ là lúc biểu hiện rõ nhất sự hoàn mỹ ấy mà thôi.

Thế giới là một sân khấu. Đàn ông và đàn bà chỉ đơn thuần là những diễn viên: họ có lối ra sân khấu, lối vào cánh gà, và mỗi người trong khoảng thời gian của mình đều đảm nhận rất nhiều vai diễn khác nhau.

- **William Shakespeare**
(1564 – 1616)

Vịt con xấu xí

Chú vịt con nở ra trông chẳng giống các anh chị em của chú chút nào. Bọn họ ai cũng xinh đẹp, lông vàng óng ả, trong khi lông của chú ta thì xám xịt. Bọn họ ai cũng có tiếng kêu rất thanh và dễ thương, trong khi tiếng kêu của chú thì ô ô nghe như tiếng còi tàu khó chịu.

Các anh em trong đàn cùng những con vật khác đều cười nhạo chú vịt con tội nghiệp và không cho chú chơi chung. Chính vì thế, vịt con bắt đầu cảm thấy tự ti về bản thân, tự xem mình như một kẻ không có giá trị và rất đỗi tầm thường.

Thế rồi một ngày kia, khi các chú vịt con đều đã trưởng thành, chúng thấy xuất hiện trong đàn một con vật trắng muốt, xinh đẹp bơi bên cạnh và cực kỳ kinh ngạc trước chiếc cổ cao duyên dáng của nó. Mãi về sau, chúng mới biết được rằng, đó chính là chú vịt con xấu xí ngày nào, nhưng không ai nhận ra bởi vì giờ đây nó đã là một con thiên nga xinh đẹp rực rỡ!

Trong lãng quên, con người nhận ra chính mình.

**- Thánh Francis thành Assisi
(1181 – 1226)**

Đương đầu với thử thách

Tôi nhớ có lần cùng Max tản bộ trên một đoạn đường khá dài. Khi cảm thấy đôi chân đã mỏi, chúng tôi ngừng lại một lúc để nghỉ. Tôi ngạc nhiên vì dù tôi còn trẻ hơn Max rất nhiều nhưng mới đi được một đoạn đường tôi đã cảm thấy rã rời, hơi thở khó nhọc như thể vừa trải qua một cuộc hành trình gian nan. Trong khi đó Max vẫn rất bình thường, không hề tỏ ra mệt mỏi chút nào.

- Anh biết không Ernie, sự thật là trong cuộc sống này, tất cả chúng ta đều đã và đang bị tổn thương. – Max quay sang nói với tôi.

Tôi biết cuộc sống gia đình thời thơ bé của Max là cả một chuỗi ngày gian khó và đau khổ như câu chuyện mà anh ấy thường kể để giải thích ý nghĩa cái tên của mình – Maxwell Winston Stone: *“Chữ Maxwell là tất cả các loại cà phê mà họ hàng tôi uống. Winston là tất cả thuốc lá mà họ đã hút, và Stone chắc hẳn phản ánh trái tim của họ được làm bằng đá”*.

Tôi gật đầu đồng ý với nhận xét của Max. Anh tiếp tục:

- Dù vô tình hay cố ý, chúng ta đều đã và đang bị tổn thương vì bố mẹ, thầy cô, họ hàng hay nói chung là cả xã hội... Mỗi con người bước vào thế giới này đều sẽ bị tổn thương ở nhiều mức độ khác nhau.

Hãy nghĩ về cuộc sống của anh và những người đang hiện diện trong cuộc đời anh, kể cả những kẻ luôn tìm cách hủy hoại và hạ thấp giá trị của anh. Tôi tin rằng ý thức chấp nhận bản thân, tự nó có ý nghĩa quan trọng nhất. Và đó chính là thử thách chúng ta cần phải đương đầu và vượt qua trong hành trình cuộc sống. Tôi nghĩ mỗi người, từ trong tiềm thức, đều cảm nhận được nguồn năng lượng tiêu cực này đang kìm hãm tâm trí chúng ta.

Điều Max nói không những đúng với riêng anh, riêng tôi mà còn đúng với tất cả chúng ta - những con người đang sống trên trái đất này, đang hàng ngày đối mặt với những điều không phải bao giờ cũng hoàn hảo dành cho mình.

Nếu một người cùng khiêu vũ với bạn lại không theo đúng bước chân, có lẽ bởi vì người đó nghe sai nhịp; hãy cứ để người đó bước theo điệu nhạc họ đã nghe, dù đều đặn hay không.

- **Henry David Thoreau**
(1817 – 1862)

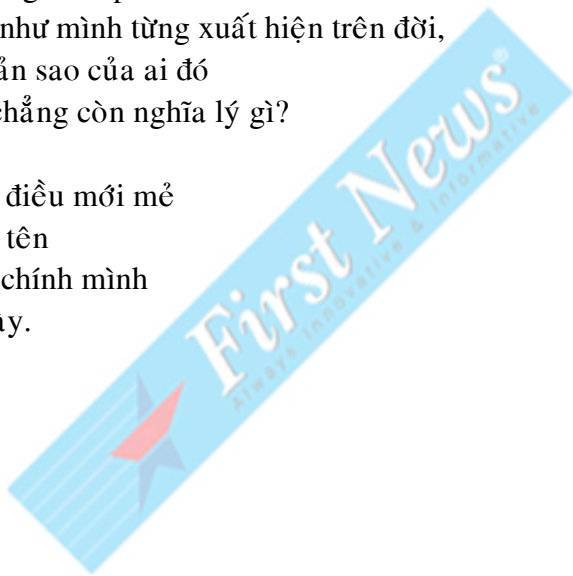
Sống thật

Mỗi người sinh ra trên thế giới này,
Đều đại diện cho một điều mới mẻ.
Một điều chưa từng tồn tại trước đó,
Nguyên bản và duy nhất.

Bốn phận của chúng ta là phải biết:
Chưa có ai giống như mình từng xuất hiện trên đời,
Vì nếu ta chỉ là bản sao của ai đó
Thì sự tồn tại sẽ chẳng còn nghĩa lý gì?

Mỗi người là một điều mới mẻ
Được thế giới gọi tên
Để sống thực với chính mình
Trong cuộc đời này.

- Martin Buber

Chẳng có thiên tài vĩ đại nào mà không có chút điên rồ.

- **Seneca**
(8 TCN – 65 SCN)

Tôi là ai?

Có lần, Max kể cho tôi nghe câu chuyện về James Baldwin, một nhà cách mạng người da đen sống vào khoảng thập niên 60 của thế kỷ 20. Sau khoảng thời gian dài ở Mỹ, ông cảm thấy mình không thể tiếp tục sống trên đất nước này được nữa bởi những xung đột chủng tộc mà ông từng nếm trải. Do đó, James đã quyết định rời Mỹ để đến châu Âu. Trước đây, ông cho rằng mọi trở ngại của bản thân đều xuất phát từ màu da, nhưng thời gian trải nghiệm cuộc sống ở châu Âu đã làm ông thay đổi mọi suy nghĩ. Và ông đã nhận xét như sau:

“Ở Mỹ, sự phân biệt về màu da đã dựng nên bức tường ngăn cách giữa tôi và chính bản thân mình; nhưng ở châu Âu, bức tường đó đã bị phá vỡ. Không có gì đáng khát khao hơn khi được giải phóng khỏi mọi ưu phiền, nhưng cũng không gì đáng sợ bằng việc bị tước đoạt mất chỗ nương tựa.”

Ông ấy nói rằng câu hỏi “Tôi là ai?” có lẽ sẽ mãi mãi không có câu trả lời nếu ông vẫn giữ thái độ tách biệt bản thân mình với những thế lực xã hội đối nghịch xung quanh đang đe dọa ông. Mà sự thật là những thế lực đó không còn quyền uy như trước khi chúng vượt đại dương cùng ông sang đất châu Âu.

Cuối cùng, Baldwin kết luận rằng: *“TÔI LÀ AI? về bản chất chỉ là một câu hỏi mang tính cá nhân. Chính vì vậy, câu trả lời phải được tìm thấy ngay trong bản thân tôi.”*

Tin tưởng chính kiến của riêng bạn... Tin tưởng rằng chân lý do trái tim bạn mách bảo cũng sẽ đúng với tất cả những người khác... Đó là thiên tài. Moses, Plato, Milton^() ... – họ là những con người dám gạt sách vở và truyền thống sang một bên để nói lên điều họ nghĩ chứ không phải điều người khác nghĩ.*

- Ralph Waldo Emerson
(1803 – 1882)

^(*) Moses (1393 – 1273 TCN): Một lãnh tụ tôn giáo người Do Thái trong Kinh Thánh. Ông được xem là nhà tiên tri quan trọng không chỉ trong Do Thái giáo, Hồi giáo, Thiên Chúa giáo mà còn trong nhiều tôn giáo khác.

Plato (427 – 347 TCN): Đại hiền triết và nhà giáo dục thời cổ Hy Lạp. Sánh ngang với Socrate, ông được nhiều người xem là triết gia vĩ đại nhất mọi thời đại.

Milton (1608 – 1674): Nhà thơ vĩ đại của nước Anh, chỉ xếp sau Shakespeare.

Cơ hội phía trước

Max và tôi đang ngồi trên ghế đá công viên, cùng hướng về phía mặt trời. Chúng tôi để cho những tia nắng ấm áp tỏa tràn trên gương mặt. Đột nhiên, Max quay sang phía tôi:

- Anh biết đấy, Ernie, có điều gì đó rất khó lý giải trong vấn đề hoàn toàn chấp nhận bản thân đúng như bản chất vốn có. Tất nhiên, chấp nhận những thế mạnh và ưu điểm là điều dễ dàng. Nhưng phép màu chỉ thực sự xảy ra khi anh chấp nhận được cả những sai lầm và điểm yếu của mình. Bởi vì làm như thế, nghĩa là anh đã đẩy lùi sự phòng thủ của bản thân dành cho các khuyết điểm và rồi điều đó sẽ cho phép anh nhìn thấy sự cần thiết để thay đổi, trưởng thành và vượt qua chúng.

Tôi nghe như có tiếng chuông reo vui trong tâm trạng mình lúc ấy. Đúng vậy. Hầu hết chúng ta thường khó có thể chấp nhận tất cả những gì thuộc về con người mình, không tin và không dám nhìn thẳng vào sự thật đang phơi bày trước mắt. Chúng ta cố tình lãng quên hoặc chạy trốn mình như thể làm như thế thì chúng ta có thể tốt hơn, thoải mái hơn trong cuộc sống. Nhưng sự thật không phải vậy, chúng ta càng khước từ bản thân thì trái tim ta càng bị dần vật, nó sẽ kéo dài dai dẳng trong ta cho đến suốt đời.

Cuộc sống luôn ẩn chứa những điều bất ngờ dành cho mỗi người, và việc chấp nhận bản thân là chìa khóa mở ra cánh cửa tiếp theo cho ta trên hành trình của đời mình. Chấp nhận bản thân vừa là thử thách vừa là cơ hội làm con người chúng ta mạnh mẽ hơn lên chứ không phải là sự kết thúc của một tâm hồn yếu đuối.

Hãy học cách chấp nhận bản thân, vì những gì thuộc về con người bạn đều là những thứ mà Tạo hóa muốn dành riêng tặng bạn.

- Maxwell Winston Stone

Niềm tin

Có một chàng trai không hề tin vào sự tồn tại của Thượng đế. Không phải là vì anh không muốn tin: Anh đã đăng ký mọi khóa học về tâm linh mà anh biết và thường xuyên đọc các loại sách về tôn giáo trong thư viện; song sự hiện hữu của Thượng đế dường như vẫn quá mơ hồ. Không điều gì có thể đánh thức được niềm tin của anh.

Mối quan hệ của anh với gia đình cũng không suôn sẻ. Anh cảm thấy giữa anh và cha luôn có một rào cản vô hình không thể san bằng. Một ngày, anh đã bỏ nhà ra đi sau trận cãi vã gay gắt với cha mình. Lúc đó, anh chuẩn bị bước vào đại học. Suốt bốn năm sau đó, hầu như họ không liên lạc gì với nhau, cho đến một ngày, chàng trai trẻ nhận được tin báo rằng cha của anh đang hấp hối trên giường bệnh.

Sau nhiều ngày suy nghĩ và trấn tĩnh lại tâm hồn sau bao năm xáo động không yên, anh bắt đầu hiểu rõ những thử thách đang đặt ra trước mắt, đó là vượt qua mối bất hòa của hai cha con. Cuối cùng, anh quyết định về thăm cha lần cuối để nói lời từ biệt.

Ngay lúc bước vào phòng bệnh, hiện ra trước mặt anh là một người đàn ông già yếu và sợ hãi khi cái chết đang gần kề; tất cả sự ngạo mạn và giận dữ ngày xưa đã biến mất. Người cha bỗng bật khóc khi thấy lại con trai mình sau thời gian dài xa cách, và chàng trai cũng cảm thấy vơi đi những ẩn ức trong lòng.

Lần đầu tiên hai cha con họ ngồi tâm sự, cởi mở và chia sẻ với nhau những suy nghĩ dồn nén bấy lâu. Người cha lắng nghe những tổn thương mà ông đã gây ra cho con mình và chỉ xin ở cậu sự tha thứ.

Chỉ trong hai ngày, cha con họ đã phá vỡ mọi rào cản hình thành suốt bao năm xung đột. Chưa bao giờ họ nhận rõ sự thân thuộc và những tình cảm thiêng liêng trong quan hệ cha con như thế. Người cha đã trao cho con những lời yêu thương trước lúc ra đi mãi mãi và chàng trai trẻ cũng đáp lại cha mình bằng tấm lòng của đứa con hối lỗi.

Và vào ngay giây phút anh nói lời vĩnh biệt trước quan tài cha mình, bỗng nhiên anh nhận ra Thượng đế đang ở đó.

*“Trong hành trình đến với Thượng đế,
Tôi nhận ra chính mình.
Và trong hành trình tìm kiếm chính mình,
Tôi lại thấy Ngài ở đó.”*

- Maxwell Winston Stone

Hãy tránh xa những kẻ luôn tìm cách hạ thấp hoài bão của bạn. Đó là những kẻ ích kỷ chỉ muốn cầm chân bạn lại; còn những người thật sự vĩ đại luôn khiến bạn cảm thấy mình cũng có thể trở nên vĩ đại như họ.

- **Mark Twain**
(1835 -1910)

Bạn là tạo vật duy nhất của Thượng đế; vì vậy, đừng bao giờ dễ dàng chấp nhận thay đổi chỉ vì bạn không giống với số đông.

- Maxwell Winston Stone

Không từ bỏ

Sau đây là một câu chuyện có thật về cách Tổng thống Abraham Lincoln⁽¹⁾ ứng xử trước tình huống khó khăn của chính ông:

Vào thời gian đầu trong cuộc nội chiến ở Hoa Kỳ, người cố vấn của Lincoln khuyên ông nên từ bỏ trang trại Fort Sumter và mọi tài sản khác thuộc các bang miền Nam, vì sợ những tài sản này sẽ khiến mọi người nghi ngờ lý tưởng giải phóng nô lệ của ông.

Khi nhận được lời khuyên ấy, ông chỉ cười mà trả lời người cố vấn của mình bằng một câu chuyện ngụ ngôn:

“Anh có biết câu chuyện ngụ ngôn về sư tử và con gái người thợ rừng không?” – Lincoln hỏi người cố vấn. – “Aesop kể rằng, trong một khu rừng nọ có một con sư tử đem lòng yêu con gái của người thợ rừng. Một hôm, nó quyết định đánh bạo đến gặp cha của cô gái để xin hỏi cưới cô.

Khi sư tử đến, cha cô gái nói rằng ông không thể đồng ý vì răng nanh của sư tử dài quá, có thể làm tổn hại đến con gái ông. Thế là ngay tức thì, sư tử chạy đến chỗ nha sĩ và mài mòn toàn bộ hàm răng của nó.

Quay trở lại, sư tử cầu hôn cô gái lần nữa. Nhưng người thợ rừng lại bảo móng vuốt của nó dài quá, ông không muốn con gái mình bị đau.

Thế là sư tử tìm đến chỗ vị y sĩ và nhổ hết móng vuốt của mình đi rồi quay lại nhà người thợ rừng. Nhưng người thợ rừng thấy rằng sư tử giờ đây đã hoàn toàn vô hại nên đã lập tức giết chết nó.”

Lincoln ngừng một lát rồi nói tiếp: “Chẳng phải số phận tôi cũng sẽ giống như con sư tử đó nếu từ bỏ mọi thứ như lời anh khuyên?”.

¹ Abraham Lincoln (1809 – 1865): Tổng thống thứ 16 của Hoa Kỳ - vị tổng thống đầu tiên thuộc Đảng Cộng hòa. Lincoln ủng hộ kế hoạch xóa bỏ chế độ nô lệ và là người điều hành đất nước trong thời gian diễn ra Nội chiến Mỹ.

Thử thách đầu tiên và cuối cùng, đồng thời cũng là nhiệm vụ khó khăn và quan trọng nhất của con người, đó là chấp nhận bản thân.

- Maxwell Winston Stone

Biết chấp nhận

Cuộc sống không phải lúc nào cũng như những gì ta nghĩ, và không có ai hoàn toàn là một hình mẫu để chúng ta bắt chước hay ao ước mình giống họ. Việc chấp nhận bản thân luôn có giá trị hơn là thay đổi mình chỉ để giống một ai đó mà thậm chí chúng ta còn không hiểu gì về họ. Sau đây là bài thơ *Richard Cory* của Edwin Arlington Robinson⁽²⁾, như một lời cảnh tỉnh đầy sức mạnh về vấn đề này:

Richard Cory

Mỗi lần Richard Cory xuống phố,
Ai cũng phải ngoái đầu lại nhìn anh.
Thật lịch lãm như một quý ông,
Với vẻ gọn gàng, chỉn chu khó tả.

Giữa mọi người anh không là xa lạ
Vừa thân thiện lại vừa hóm hỉnh;
Rất đáng yêu mỗi khi nói câu chào,
Bước chân anh khiến con đường rực sáng.

Anh ấy giàu lắm, giàu hơn cả vua chúa,
Mà lại hiểu biết rộng sâu trong mọi vấn đề.
Chúng tôi tưởng rằng anh chính là Thượng đế
Và ước ao mình được giống như anh.

Thế nên chúng tôi nỗ lực và đợi chờ phép lạ,
Chối từ cả những thứ thường ngày giúp mình tồn tại,
Vậy mà Richard Cory một tối mùa hè,
Về nhà và nã súng vào đầu mình.

⁽²⁾ Edwin Arlington Robinson (1869 - 1935): Nhà thơ Mỹ xuất sắc nhất vào cuối thế kỷ 19. Ông nổi tiếng vì những phát hiện về nét khôi hài trong những tính cách thiếu hoàn hảo của con người. *Richard Cory* là một trong những bài thơ nổi tiếng của ông, như một lời cảnh tỉnh đầy sức mạnh chống lại huyền thoại về sự thành công được thổi phồng lên, biến thành bệnh dịch hành hạ người dân Mỹ trong thời đại của những nhà triệu phú.

Tâm sự của Mary

Tôi là Mary, vợ của tác giả tập sách này. Khi đọc bản thảo đầu tiên của cuốn sách, thông điệp của nó đã soi sáng cả trái tim tôi, khiến tôi cảm thấy cần phải đưa thêm vào đây ý kiến nhỏ bé của mình.

Tôi được sinh ra trong một gia đình có ba anh em. Anh trai cả lớn hơn tôi mười ba tuổi còn anh thứ hai lớn hơn tôi tám tuổi, thế nên lúc nào tôi cũng được xem như một cô công chúa của bố mẹ. Sống trong một mái ấm và vòng tay yêu thương của cả gia đình, tôi thật sự đã có một tuổi thơ đầy hạnh phúc. Lúc đó, tôi đã sống bằng trái tim của một cô bé ngây thơ rằng tôi là một người đặc biệt, mà không cần suy nghĩ thêm gì hết.

Nhưng càng lớn lên, tôi càng nhận ra rằng việc chỉ sống đúng với con người thật của mình thôi thì chưa đủ. Tôi muốn mình cần phải giỏi hơn, mạnh hơn, cao hơn, thon thả hơn... Không cần biết thu nhập hàng tháng của mình là bao nhiêu, tôi luôn nghĩ là phải kiếm được nhiều tiền hơn, nhiều hơn nữa. Gia đình không còn là điểm tựa và công việc thì đã cạn niềm vui. Khi còn độc thân, tôi tin hôn nhân sẽ đáp ứng được mọi mong muốn. Nếu hôn nhân vấp phải sóng gió? Ly hôn sẽ giải quyết vấn đề!... Cuộc sống cứ thế cuốn tôi vào vòng xoáy không có điểm dừng. Tôi lao vào và chấp nhận mọi thay đổi có thể để làm mình mới hơn, hấp dẫn và có địa vị cao hơn, mà không hề tự hỏi liệu mình sống như thế để làm gì.

Tôi nghĩ rằng rất nhiều người trong chúng ta đều đã và đang sống như thế. Đúng là chúng ta cần phấn đấu để hoàn thiện bản thân, cần thay đổi để trưởng thành và theo kịp xã hội, nhưng chúng ta lại không cho mình chút thời gian nghỉ ngơi để hồi phục.

Và bây giờ nhìn vào bản thân mình, tôi thấy rằng cho dù cố gắng đến mấy tôi cũng không thể trở thành một cô gái độc thân hai mươi hai tuổi tóc vàng quyến rũ. Tôi đã là một phụ nữ sáu mươi tuổi sống với một gia đình hạnh phúc và tóc đang ngả sang màu muối tiêu. Các bạn thấy đấy, có những điều chúng ta phải kiên trì, không ngừng nỗ lực để vượt qua, nhưng cũng có những điều chúng ta cần học cách chấp nhận.

Sống hơn hai phần ba cuộc đời, tôi mới lấy lại niềm tin rằng mình là người đặc biệt và được yêu thương đúng như khi mới được sinh ra.

Tôi tin rằng trong mỗi con người đều có một thiên tài ngủ trị. Và chính việc chấp nhận hay bác bỏ chân lý này sẽ dẫn dắt họ đi đến đỉnh cao của sự thông thái hay mãi mãi là kẻ tầm thường.

- Maxwell Winston Stone

Bài học cuộc đời

Năm hai mươi tuổi, tôi đã quyết định đặt chân vào con đường kinh doanh bất động sản. Sau một thời gian hoạt động cầm chừng với quy mô nhỏ, tôi nhận thấy đây là lĩnh vực có thể hái ra tiền nên đã đẩy mạnh phát triển quy mô kinh doanh của mình. Đó cũng là lúc tôi không ngừng được đưa lên những nấc thang cao hơn trong xã hội. Không chỉ cuộc sống gia đình ngày càng khấm khá, các mối quan hệ của tôi cũng rộng mở. Tôi được tiếp xúc với những doanh nhân thành đạt và những nhân vật đầy quyền lực trong xã hội.

Trong số đó, có một người tôi chú ý nhiều nhất, đó là vị chủ tịch của một công ty bất động sản hùng mạnh. Mỗi lần đối diện với ông, tôi đều cảm thấy ngưỡng mộ xen lẫn chút sợ hãi trước uy lực từ con người và địa vị của ông. Cho đến một ngày, sau khi tham dự buổi diễn thuyết khá quy mô của ông, chúng tôi đã gặp nhau và cùng chia sẻ những trăn trở trong cuộc sống. Ông đã không ngần ngại tâm sự với tôi về sự chán nản cũng như sự suy kém về sức khỏe mà ông đang phải chịu đựng.

Tôi sửng sốt khi nghe những lời thổ lộ chân thành ấy. Bỗng tôi nhận ra hoàn cảnh của ông cũng chẳng khác gì mình. Giàu có và quyền lực chỉ là thước đo cho sự phô trương, hào nhoáng bên ngoài, có ai biết rằng tận trong sâu thẳm đáy lòng lại chỉ là sự trống rỗng và vô cảm. Chỉ khi nào ta thoát ra khỏi hoàn cảnh ấy thì mới thật sự nhận biết được thế nào là hạnh phúc.

Đây không chỉ là bài học cho riêng tôi.

Kẻ tìm kiếm bên ngoài: mơ mộng.

Người tìm kiếm bên trong: tỉnh giấc.

- **Carl G. Jung**
(1875 – 1961)

Con nhện giăng tơ

Xoay tròn, nhả tơ,
Nhẹ như mây trời
Giăng giăng mắt lưới
Khẩn trương hồ hởi.

Như người nghệ sĩ
Một lòng mong mỏi
Từng sợi miệt mài
Dệt thành khát khao.

Làm không quản ngại
Cho đến ngày mai
Công trình hoàn tất
Tác phẩm tuyệt vời.

Nhện kia biết sống
Theo tiếng gọi riêng
Sao ta không thể
Đáp lời tự nhiên?

- Ernie Carwile

ThuVienOnline

Hạnh phúc trẻ thơ

Một người bạn đã kể tôi nghe một câu chuyện rất dễ thương về niềm vui của trẻ thơ:

“Cuộc sống gia đình tôi đổ vỡ, vợ chồng tôi ly hôn với thỏa thuận là cô con gái Kate dễ thương của chúng tôi sẽ luân phiên sống với mỗi người theo định kỳ. Cuộc đời tôi đã trải qua nhiều đau khổ ngay từ thuở nhỏ nên tôi quyết tâm phải xây dựng cho con gái mình một tương lai hoàn toàn tươi sáng.

Tôi không để tâm lắm đến giá trị bản thân mình nhưng luôn răn dạy con gái tôi phải biết trân trọng những phẩm chất của riêng nó. Tôi thường hát cho con nghe một bài hát dành cho thiếu nhi như một cách để nhắc nhở con:

*“Kate thật tuyệt vời, vì cô bé là Kate,
Thế nên chúng tôi ai cũng yêu mến Kate.
Kate thật tuyệt vời, vì cô bé là Kate,
Và thế nên... chúng tôi ai cũng yêu mến Kate.”*

Không có ý nghĩa sâu xa hay ngôn từ cường điệu nào ẩn trong bài hát dễ thương này, nhưng tôi luôn thấy khuôn mặt của con gái bừng sáng mỗi khi tôi hát cùng bé.

Con gái tôi có một cô bạn rất đáng yêu tên là Amy. Amy sống cách chúng tôi vài căn nhà. Hoàn toàn trái ngược hẳn với tính lau tau, huyền thuyên đủ chuyện của con tôi, Amy rụt rè và ít nói. Thế nhưng hai đứa rất thân nhau và là một cặp đôi khăng khít.

Tôi nhớ lần đầu Amy nghe tôi và Kate hát bài hát quen thuộc của hai bố con, gương mặt cô bé bừng sáng hạnh phúc và sau này, cô bé thường xuyên năn nỉ tôi hát lại. Mỗi lần tôi hát, cô gái nhỏ ấy lại cười rạng rỡ như đóa hoa hướng dương dưới ánh mặt trời.

Một ngày, khi Kate đã sang ở với mẹ theo thỏa thuận nuôi con của chúng tôi, tôi nghe tiếng gõ cửa nhẹ nhàng. Mở cửa ra, tôi ngạc nhiên khi thấy Amy đứng đó một cách rụt rè đúng như tính cách của cô bé. Có lẽ Amy không nhớ đây là khoảng thời gian Kate sang ở với mẹ, tôi nghĩ thế và hỏi lại có phải bé quên điều đó không thì cô bé trả lời bằng cách lắc đầu. Amy cứ đứng đó không nói lời nào, cô bé lúng túng như muốn nói điều gì nhưng không thốt ra được.

Để giúp Amy, tôi nhẹ nhàng hỏi: *“Có phải cháu muốn chú giúp gì phải không?”*.

Lần này, cô bé gật đầu với tôi nhưng sau đó lại im lặng.

Bỗng dưng một ý nghĩ lóe lên, tôi cô bé theo trực giác của mình: *“Amy, cháu muốn nghe chú hát bài hát đó phải không?”*.

Cô bé gật đầu lia lịa, trông như chú cún con người ta thường gấn trước vô-lăng xe hơi. Thế là tôi bắt đầu hát:

*“Amy thật tuyệt vời, vì cô bé là Amy,
Thế nên chúng tôi ai cũng yêu mến Amy.
Amy thật tuyệt vời, vì cô bé là Amy,
Và thế nên... chúng tôi ai cũng yêu mến Amy.”*

Với nụ cười rạng rỡ, cô bé lúc la lúc lắc cái đầu theo điệu nhạc, rồi khi bài hát kết thúc, Amy chạy mất mà quên cả chào tôi.

Từ lúc ấy, tôi thật sự hiểu rằng hạnh phúc của trẻ thơ luôn đơn giản, hồn nhiên, nhưng cũng lớn lao biết bao. Những người lớn chúng ta, có khi vì trải thân vào cuộc sống quá nhiều mà đôi lúc đã vô tình quên đi rằng hạnh phúc vẫn luôn hiện hữu quanh mình, cả trong những điều đơn giản và nhỏ bé nhất.

Những kẻ ngạo mạn luôn muốn thể hiện rằng họ mạnh mẽ và hiểu biết mọi điều, nhưng thật ra trong lòng họ lại rất yếu đuối và bất an. Những người thật sự hạnh phúc và yêu đời thì ngược lại, họ không bao giờ thể hiện thái độ kiêu ngạo. Bởi vì, hạnh phúc và kiêu ngạo là hai thái cực hoàn toàn đối lập, chúng không thể song song tồn tại.

- Maxwell Winston Stone

Một khi chúng ta chấp nhận mình, dám nhìn vào những khiếm khuyết của bản thân, không có nghĩa là chúng ta chịu giữ mãi “*cái tôi*” cố hữu mà không cần thay đổi. Ngược lại, khi chấp nhận bản thân, chúng ta sẽ nhận ra sự cần thiết của việc không ngừng rèn luyện để trưởng thành và vững vàng hơn lên.

Hài lòng với bản thân là ta đang giữ được sự bình tĩnh cần có, đủ sáng suốt để biết được đâu là điều nên làm và đâu là điều không nên làm.

“*Chấp nhận bản thân để không ngừng thay đổi*”. Thoạt nghe, ý tưởng này có vẻ là một sự đối lập và không thể cùng tồn tại trong một con người, nhưng sự thật thì điều kỳ diệu lại nằm ở đó. Chấp nhận không có nghĩa là cam chịu, cố thủ trong một hàng rào cách biệt với tất cả mọi thứ. Chấp nhận là mở rộng tâm hồn, biết đón lấy những thay đổi khi cần thiết để không ngừng làm mới bản thân, trau dồi nhân cách.

Tôi cho rằng đó là một trong những ý tưởng tân tiến nhất về nghệ thuật sống.

- Ernie Carwile

